

ဝေလင်

ပုဂံနဂါးမင်းကြီး
မင်းနဂါးမင်းကြီး

၁၁၀၆၃၁၁

ရသမြင်းစီး သရုပ်ဖော်ပန်းချီဖန်တီးခြင်း

"သူ" နဲ့ "ကျွန်တော်" က ... ရိုးမတောကြီး မခုတ်ထွင် မရှင်းလင်းခင် က အတိတ် ... ရိုးမရိပ်" မဂ္ဂဇင်းထုတ်မလို့ လာတာပါဆိုပြီး ထမင်းရောင်းရတဲ့ ငွေတွေကို တင်းတောင်းနဲ့ သယ်လာတဲ့ စောဝေ ...။

ရိုးမတောကြီးလည်း အပြီ .. (သွားလေသူ မောင်ကိုကြီး၊ ကိုငြိမ်းကျော်တို့ နဲ့) ရန်ကုန်မှာ ဘာလိုလို ညာလိုလိုကျွန်တော်နဲ့ ကာရာအိုကေ ခေတ်ဦးကို လာဆိုဖူးတဲ့ စောဝေ...။

ဖြူးမြို့ မိတ်ဆွေများ စာကြည့်တိုက်အသင်းကနေပြီးတော့ အတိတ်ပန်းချီကားကဗျာတွေခင်း အင်စတော်လေးရှင်း အင်စတော်လေးရှင်း ... နဲ့ အင်စတော်လေးရှင်းချင်း ထပ်နေတဲ့ စောဝေ ...။

"အဖြူရောင်သက်တံ"တဲ့ ဗျာ တကယ့်ကို လူထုကိုဆွဲကိုင်လှုပ်ခါ ပြနိုင်ခဲ့တဲ့ ပြည်ဖုံးကား ကန့်လန့်ကာအမ.. ဘယ်နှခါပြန်ပြရမလဲ ဦးစီးဦးဆောင် ရောက်နှင့်နေကျစောဝေ...။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ရိုက်ပေါက်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ရိုက်လို့ ကတော့ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ၂၀၁၆ လောက်အရောက်မှာ ဦးထုပ်ထူထူကုပ်ကုပ်တစ်လုံး ဘယ်ကကောက်ရလာတာတုန်း မသိဘူး စောဝေ ...။

ဒီလူကို လက်မခံချင်လို့ မရဘူး လက်မခံချင်ရင်ဟိုဟာခံရမယ်ဆိုတဲ့

လူစား ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကို နားလည်ပါးရိုက် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးပြပြီး
ထောင်ထမင်း ထောင်ဟင်းနဲ့ နှစ်ရှည်ပါ ဖောင်းမင်းသွားလုပ်နေတဲ့
စောဝေ။

အခုလည်း ဗျာ အိမ်ရာရှိပုံ မကျပါဘူး။ ပင်န့်မြန်မာဒါရိုက်တာ လွတ်
လပ်စွာပြောရေးဆိုခွင့်အတွက်ပါ ..။ တစ်ရွာဝင် နှစ်ရွာထွက် နှစ်မြို့
သုံးမြို့ဆက်၊ ဒီမနက် ပုသိမ် မနက်ဖြန်ပုဂံ ရသအစုန်အဆန် ဂလုံဂွမ် ...
ဇလုံပျံ စောဝေ ..။

ပြောရဦးမယ် ဒီမျက်နှာဖုံးပုံလေးအကြောင်း။ ဒီလူနဲ့ ကျွန်တော် (အ
ပေါင်းအဖော်တွေ တစ်သိုက်ကြီးလည်း ပါရဲ့) ချန်ဂင်ဗီဇာဆိုတာနဲ့ ဥ
ရောပတစ်ခွင် အလဲလဲ အကွဲကွဲပြပြစင် ကျွန်တော်က ကင်မရာတစ်
လုံးနဲ့ ဆိုတော့ သူကမျောက်ရှုံးတဲ့ စောဝေ ..။

ဒီပုံဟာ အမ်စတာဒမ်က တံတားတစ်စင်းပေါ်မှာ
သံကြိုးကြီးတစ်ချောင်း အင်စတော်လေးရှင်း လုပ်ထားတာကိုကျွန်
တော် ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်အလုပ်မှာ သူ အပြေးအလွှားရောက် လာပြီး သရုပ်
ပြအမွှမ်းတင်ပါလေရော ... ။

ဒီလိုနဲ့ .. စောဝေ တိမ်ပေါ်ကဆင်းတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး လေ ... စော
ဝေ ...။

မြင့်မောင်ကျော်

ကဗျာဆရာ စောဝေ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း-

မှတ်ပုံတင်အမည် - ဦးစောဝင်း

- ၁၉၆၀ တွင် တောင်ငူမြို့မှာ မွေး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ဗမာလူမျိုး၊

အထက(၂)တွင် ပညာသင်ယူ၊

- ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် စာပေလုပ်သားမဂ္ဂဇင်း၌ ပထမဆုံးစာမူ စတင်ပုံနှိပ် ဖော်ပြခံရ၊

- ပညာအရည်အချင်း - C.I.T.C (ဗဟို ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေးကျောင်း ပထမအဆင့်ဖြင့်အောင်)

- နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားဟောင်းဖြစ်ခဲ့သည် ။

- ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မန္တလေး ဥတ္တရလွင်ပြင် ကဗျာဆု၊

- ၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း ကဗျာဖတ်သူများ ကဗျာဆု၊

- ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံတကာကဗျာဆု (Oxfam NovibPEN Award)

- ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံတကာ လူ့အခွင့်အရေးဆု (HumanRight Watch U.S.A-New York)

- ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံတကာ အနုပညာလွတ်လပ်စွာ ဖန်တီးခွင့်ဆု (Freedom to Create Artist Prize)(ခ)

- ဟားပါး မဂ္ဂဇင်း Harper's Magazine (USA)

- ဂုဏ် မဂ္ဂဇင်း (အင်္ဂလန်) WOLF Magazine (England)

- သည် ဘက်စုံအောင် အမေရိကန် ပိုရယ် The Best of American Poetry စာအုပ်များ တွင် ဖော်ပြခံခဲ့ရ။

- ကဗျာ၊ သရော်စာ၊ အမှတ်တရ လုံးချင်း (၁၀) အုပ်ထွက်ရှိပြီး။

- ဘာလင်တိုင်းကဗျာ (ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄)၊ ထူးအိမ်သင်အမှတ်တရ မေ့ မလျော့ လမ်းကလေး။ ထောင် သို့မဟုတ် အမေမကြိုက်တဲ့ တက္ကသိုလ်စာအုပ်များ လူသိများ ။

- အဖြူရောင်သက်တံ (ပရဟိတအဖွဲ့ ဦးဆောင်သူ

- သုခရိပ်မြို့ ပရဟိတဂေဟာ နာယက၊ ပါရဂူ စာကြည့်တိုက်အဖွဲ့ဝင်

- PEN Myanmar ဒါရိုက်တာ၊ ပန်းရဲ့ လမ်းနဲ့ အခြားလူမှုရေးအဖွဲ့များ တွင် အမြဲတမ်း ဘော်လန်တီယာ၊

- ဥရောပ (၁၂) နိုင်ငံနှင့် အာဆီယံနိုင်ငံများ သို့ ဖိတ်ခေါ်အနုပညာပြပွဲများ ၊ ညီလာခံများ ၊ ဟောပြောပွဲများ တက်ရောက်ခဲ့။

- သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ အွန်လိုင်းများ တွင် ကဗျာ၊ စာများ ရေးသားလျက်ရှိပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ ပရဟိတ၊ နိုင်ငံရေးလုပ်၍ ရန်ကုန် တွင် မိသားစုနှင့် နေထိုင်ပါသည် ။

အမှာ စာ

စာပဒေသာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် စာပဒေသာပါ။ အမျိုးအမည် အမျိုးအစားတွေ ခွဲမနေဘဲ ဒီနေ့ခေတ်ကို ထင်ဟပ်အထောက်အကူဖြစ်မယ် ယုံတဲ့ စိတ်နဲ့ စုစည်းပေးလိုက်တာပါ။ စာဖတ်သူတွေ ဖတ်လို့ အသိ၊ အတွေ့၊ ရသတစ်ခုခုရသွားဖို့ တော့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။ ရေးသမျှအကုန်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီစာတွေ ဘာဖြစ်လို့ ရေးဖြစ်ပါလဲ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကဗျာလေး လက်ဆောင် ပေးလိုက်ပါ့မယ်...။

အမှန်ဘက်ကရပ်မိလို့

အရှုံးဆိပ်ကမ်းမှာ ပဲ ကပ်ရမယ်ဆိုလည်း

ဘဝကို အဲဒီမှာ ပဲ ကျောက်ချလိုက်တော့မယ်။

များ စွာဖြင့်

စောစော

အမေ့ရဲ့ အိမ်

လောကရဲ့ လမ်းများ ပေါ် လျှောက်သွားရင်းနဲ့ မောပန်းနွမ်းနယ်။ နှလုံးသားကလွမ်းဆွတ်လို့ တမ်းတမိခဲ့ အမေ့ရဲ့ အိမ်ကို .. အေးမြတဲ့ အမေ့ရဲ့ မေတ္တာရိပ်နဲ့ ဝေးခဲ့သူမို့ ... တစ်ခါတလေ ပြန်လည်တွေ့ ရင်မှာ ပိုကြေကွဲ။

ခြောက်သွေ့တဲ့ အိပ်မက်ရှည်တွေကြားထဲမှာ အရိပ်တစ်ခုလွင့်ပြယ်..
. ရက်စက်တဲ့ နေ့ရက်များ တိုက်ခိုက်ကြလို့ အားနည်းနေပြီဆို ...၊ တင်းထားတဲ့ စိတ်ဓာတ်များ ပြိုလဲသွားမလား စိုးရိမ်လို့ ... ရင်မှာ ဒဏ်ရာများနဲ့ နာကျင်နေပြီပဲ။

အိမ်ပြန်ချင်တယ် ဟူး။

အငြိမ်းချမ်းဆုံး အမေ့အိမ်။

အိမ်ပြန်ချင်တယ် ဟူး။

အနွေးထွေးဆုံး အမေ့အိမ်။

အိပ်မက်တဲ့ ညများ စွာထဲ ... အိုရထား ဥဩသံလေးများကြားရင် အိမ်ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်က တားမရဘူး။

မွန်းကျပ်တဲ့ မြို့ပြလူနေမှုစနစ်မှာ စီးပျောရင်းနဲ့ ပဲ ... မပြီးသေးတဲ့ ခရီးတစ်ခု အဆုံးထိရောက်ဖို့ ကြိုးစားနေသူမှာ .. ရိုးသားတဲ့ ကျေး

လက်ကအမေ့အိမ်လေးအကြောင်း တွေးမိနေလို့ ... မြင်ယောင်လာ အိပ်
မက်

အမေ ဒေါ်လှထွန်းနှင့် သား ကဗျာဆရာစောဝေ

ကျွန်တော်အလိုလိုငိုချင်တယ်။

အိမ်ပြန်ချင်တယ် ဟူး။

အငြိမ်းချမ်းဆုံး အမေ့အိမ်။

အိမ်ပြန်ချင်တယ် ဟူး။

အနွေးထွေးဆုံးအမေ့အိမ်။

အိပ်မရတဲ့ ညများ စွာထဲ .. အို ရထားဥဩသံများကြားရင် အိမ်ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်က တားမရဘူး။

အားလုံးထက် နွေးထွေးလုံခြုံတဲ့ နေရာဟာ အမေ့အိမ်ပဲလို့ သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ရောက်ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ထူးအိမ်သင်။ အားလုံးထက် နွေးထွေးလုံခြုံ၊ လွတ်လပ်တဲ့ အိမ်ဟာ အမေ့ရဲ့ အိမ်ပဲလို့ သိလိုက်ရချိန်မှာ ထောင်ထဲကို ရောက်နေခဲ့ရပါပြီ အမေ။ ထောင်ထဲမှာ မလွတ်လပ်သမျှ လွတ်လပ်ပြီး ပျော်ရွှင်စရာအတိနဲ့ အမေ့အိမ်ကို အချိန်တိုင်းလွမ်းပါတယ်။ ထောင်ထဲကလွတ်လာတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် မရောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမေ့အိမ်ကိုသွားမယ်ပေါ့။ အမေ့ကို လွမ်းပေမဲ့ အမေ့အိမ်ကိုဘာလို့ မရောက်လဲဆို အမေ့သားလေး ကျွန်တော်ဟာ အဖေဖြစ်နေခဲ့လို့ ပါ။ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ အဖေ အမေ့သားလေးဟာ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ အမေ့ရဲ့ အဝေးမှာ ပေါ့။

ဒီဆင်ခြေဟာ အမေ့ရွှေသွားလေးပေါ်အောင်ရယ်ပြီး သားကိုကြိုနေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ အဆင်မပြေလှတဲ့ ဆင်ခြေပေါ့ အမေ။

သမီးနှစ်ယောက်ကိုလက်မှာ ဆွဲပြီး တောင်ငူမြို့၊ ၁၁ ရပ်ကွက်(အမှိုက်ပုံကုန်းရပ်ကွက်)၊ ဆရာဖြေလမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၁၀၈ အမေ့အိမ်ကိုအသွားမှာ အမေ့အိမ်ရဲ့ ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝကို သမီးနှစ်ယောက်ကို စွဲမက်ဖွယ် ပြောပြနေခဲ့တယ်။ ပေခြောက်ဆယ် ပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ ခြံလေးထဲမှာ အမေ့ရဲ့ အိမ်က သုံးပင်အဆောင်ကပ် အင်ဖက်မိုးထရံကာပါ။ ခြံဝင်းအပေါက်ကိုတော့ မပြီးရွှေ့ရတဲ့ ဝါးကပ်လေးကာလို့ ဖွင့်လို့ ပေါ့။ ဝင်ပေါက်ရဲ့ ဘေးနှစ်ဘက်မှာ တော့ စံပယ်ပန်းပင်နဲ့ သနပ်ခါး ပန်းပင်ရှိတယ်။ ပတ်လည်ခြံစည်းရိုးမှာ တော့ ရာသီအလိုက် သီးကြပွင့်ကြတဲ့ ကင်းပုံနွယ်၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးနွယ်ပင်များ နဲ့ အကာအရံအဖြစ်ပါ အသုံးဝင်တဲ့ ကင်ပွန်းချပ်ပင်များ ပေါ့ ။ အပင်ကြီးအနေနဲ့ တော့ အုန်းပင်၊ သရက်ပင်၊ မန်ကျည်းပင်၊ မန်ကျည်းပင်ထက်မှာ တော့ ဂေါ်သဇင်ပန်းပင်နွယ်များ နဲ့ ခွေးတောက်နွယ်များ ။ ပန်းပွင့်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် အမေ့အိမ်ထရံပေါက်က လေအငွေ့မှာ ဝင်လာတဲ့ လေတိုင်း ပန်းနံ့လေးတွေမွှေးသီလို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အိပ်မက်များ နဲ့ အိပ်စက်စေပေါ့။

ကျွန်တော်အရွယ်ရောက် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေတဲ့ အချိန်မှာ တောင်စော အမေ့ဆိုးမလေးဟာ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားငယ်ကို အိုက်ရင် ယပ်ခတ်ပေး၊ ချမ်းရင် စောင်ခြံပေး၊ တရေးနီးထကြည့်၊ အဲဒီလို မေတ္တာရပြည့်လှတဲ့ မိခင်စိတ်မျိုး အမေ့သားကျွန်တော့်မှာ လည်း ကူးစက်လို့ သမီးနှစ်ယောက်ကို အမေ့အတိုင်း ပြုမူမိနေတုန်း။ အမေမခွာရက်နိုင်တဲ့ အမေ့ရနံ့တွေလွှမ်းနေတဲ့ အမေ့မြို့တောင်ကို ဝင်လာပါပြီ။ သမီးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးစာမူ ဖော်ပြခံရ ၁၉၈၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် စာပေလုပ်သားမဂ္ဂဇင်းမှာ ပုံနှိပ်ပါလာတုန်းအကြောင်း

ပြောနေမိတယ်။

ကျွန်တော်က မြူးမြို့ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ရေးမှာ တာဝန်နေချိန် စာတိုက်ကို စာမူခနဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ရောက်လာတော့ စာမူခ တစ်ရာငါး ဆယ်ကိုထုပ်၊ မန်းနီးအော်ဒါဖြတ်ပိုင်း နီညို ရောင်လေးကို မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်မှာ ညှပ်၊ ညနေစာပို့ရထားနဲ့ အမေရှိရာ တောင်ငူမြို့က အမှတ်ပုံကုန်းရပ်ကွ "ကို သွားတာပေါ့ ။ မမှောင့်တမှောင်လေးမှာ အမေအိမ်ကိုရောက်ပါတယ်။ အင်မတန်မှ ဝမ်းသာနေတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အမေ ပျော်လိုက်တာများ ။ အမေ့လက်ရာ အိမ်ထမင်း၊ အိမ်ဟင်းကို အမေ့ဆီ ကျွန်တော်ပြန်တယ်ဆို အမေကကျွေးနေကျ အမေချက်တဲ့ ဘာဟင်း ထမင်းမဆို ကျွန်တော်က အဝေးက အမေ့ဆီရောက်ရင်စားနေကျ။ ကျွန်တော်မြိန်ရှက်စွာပဲ စားနေလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်စားနေခါ ပြန်မပြန် ကျွန်တော်ပေးလိုက်မဂ္ဂဇင်းထဲက ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကို အမေဖတ်ပါတယ်။ စာမူခနဲ့ မန်းနီးအော်ဒါဖြတ်ပိုင်းလေးကို စာအုပ်မှာ ညှပ်လို့ ပေါ့။ ကျွန်တော်ပျော်တာနဲ့ အမေပျော်တာ ထပ်တူပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားပြီး သိမ်းဆည်းနေတုန်းအမေက "သား အမေအပြင်ခဏသွားဦးမယ် မင်း တူ၊ တူမတွေနဲ့ အိမ်မှာ နေဦး" ဆိုပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လေး ချိုင်းမှာ ညှပ်ပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ။ ဆယ်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်လာတယ်။

မအိပ်မချင်း ပါးနမ်းလိုက်၊ နဖူးနမ်းလိုက်၊ သားရဲ့ လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်၊ ဆုပ်လိုက်၊ ဖြန့်လိုက်၊ သားရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ပြုနေတာ ။ အိပ်ခါနီးတော့ သားက ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေသိပြီးသား၊ လက်ဆံခြေဆံတွေက အနုပညာသမားဖြစ်မယ့်လူဆိုတာ အနုပညာဆိုတာ ရင်ဘတ်ရော ခေါင်းပါ များများ သုံးနော်၊ ငါ့သားဟာ တစ်နေ့ အောင်မြင်မှာ ၊ 'မနက်၆ နာရီလောက်ကျတော့ အမေဖောက်သည် ပဲပြုတ်သည် မ

ဆောင်းတင်ကိုပြောနေတာ ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲကကြားတယ်။ "ဆောင်းတင် ငါ့သားကစာရေးဆရာဖြစ်ပြီ၊ ဒီမှာ တွေ့လား၊ စာပေလုပ်သား မဂ္ဂဇင်းကြီးကတောင်ရွေးရတာ၊ စာမူခကလည်း တစ်ရာငါးဆယ်ကြီးတောင်" ပြီးတော့ အမေ့သား ကျွန်တော်ကပဲ ဒီဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ပါတာနဲ့ မနက်ဖြန်သန်ဘက် တိုင်းပြည်ကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တော့မယ့်အတိုင်း အဲဒီမှာ ကျွန်တော် သိသွားပါပြီ။ အမေ ညက တစ်ညလုံး ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်ပေါက်စေ့လောက် လိုက်ကြွားထားပြီဆိုတာ။

ကျွန်တော် ရပ်ကွက်ထဲက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆီ မသွားဝံ့တော့ပါ။ အမေကြွားထားမှာ သေချာနေတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ရှက်ပါတယ်။ အမေ့ကို ပထမဆုံးပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းနဲ့ စာမူခကို ကန်တော့ပြီး ကျွန်တော် ဖြူးပြန်ပါတယ်။ အမေပေးတဲ့ ဆုကတော့ ညကအတိုင်း "အနုပညာကို ရင်ဘတ်နဲ့ ခေါင်းများများ အသုံးပြုပြီး တိုင်းပြည်အကျိုး ပြုနိုင်ပါစေ" တဲ့ ။

သမီးတွေကို ပြောပြရင်းလာလိုက်တာ ရပ်ကွက်ထဲဝင်ပြီအမေ။ တောင်ငူရွှေဆံတော်ဘုရားကြီးက ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလို သစ်စေးအမည်းတွေနဲ့ မဟုတ်တော့ဘဲ ရွှေတွေဝင်းလို့ အိလို့ ၊ သပ္ပာယ်လိုက်တာ။ ဆရာဖြေ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ငယ်ငယ်က အမေ့ကို အမေလိုက်ရှာရင် ဒန့်ကျွပ်ပင်တွေထဲ ပုန်းပြီး 'ဝါး'လို့ လုပ်တာ၊ ဗာဒံပင်ပေါ်တက်ပြီး အမေအော်ခေါ်နေရင် မထူးဘဲငြိမ်နေပြီး အမေအနားရောက်မှ 'ဝါး' ဆို ခုန်ချတာ အမေကတော့ စိတ်ပူလိုက် ပျော်လိုက်ပေါ့ ။ မှတ်မှတ်ရရ အမေဟာ ကျွန်တော် နာကျင်ခံစားရအောင် တစ်ခါမှ မရိုက်ဖူးတာပဲ။ ဒီတော့ သမီးတွေက ပေါ်ကြီးကကျတော့ သမီးတို့ ကို ရိုက်တယ်တဲ့ ။ ပေါ်ကြီးငယ်ငယ်က လိမ္မာပြီး သမီးတို့ က မလိမ္မာလို့ ပေါ့ဟု ပြောရတယ်။

အမေအိမ်ရှေ့ရောက်ပြီဆိုရင် အပေါက်ကနေ အမေလို့ ဝမ်းခေါင်း သံကြီးနဲ့ ခေါ်နေကျ အမေကလည်း အဝေးရောက်နေတဲ့ သားရဲ့ အသံကြားရင် ငါ့သား လာပြီဆို ထွက်ကြိုနေကျ၊ အခုတော့ အမေမြေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် အမေလို့ ဖွဖွ တိုးညှင်းခေါ်လိုက်မိတယ်။

အမေအိမ်ပါ၊ အမေခြံပါ ဒါပေမဲ့ အမေတော့ မရှိတော့ဘူး။ သီးပင် စားပင် အကြီးတွေ၊ အုန်းပင်တွေက အရင်ကထက်ပိုကြီးပြီး အရင်အတိုင်းပန်းပင်တွေကတော့ ရာသီအလိုက် ပြောင်းလွဲလို့ အင်ဖက်မိုးထရုံကာ အမေအိမ် မဟုတ်ဘဲ သွပ်မိုးနှစ်ထပ်၊ အာစီတိုက်လေး၊ အမေမရှိတော့ ပေမဲ့ အမေအနံ့နဲ့ ရောပြီး စံပယ်နံ့လေးရသလိုလိုပဲ အမေဟာ ၂၇-၄-၁၉ ၈၈ မှာ အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးခဲ့ရပါပြီ။ အမေမရှိတော့တဲ့ အခါ အမေအိမ်လေးကို လွှဲပြောင်းရောင်းချခဲ့ပြီး ၂၃ နှစ်ကြာပြီး ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်ပါမှ ပြန်ရောက်ခဲ့တာပါ။ အမေဆုံးပြီး ရက်လည် ဆွမ်း သွတ်နေက အမေ တူ တူမတွေ၊ အမေညီမ၊ အမေမြေးတွေရှေ့မှာ အမေရဲ့ တစ်လုံးတည်းသော သံသေတ္တာကို ဖွင့်ကြပါတယ်။ လှူမယ့်ပစ္စည်းသတ်သတ်၊ အမှတ်တရ ယူမယ့်ပစ္စည်းသတ်သတ် ပုံကြပေါ့ ။ ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရတဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လေးဟာ အခန့်ချုပ်ချုပ်ပြီး အမေ သိမ်းထားမယ်ဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့ အမေရယ် ကျွန်တော် လုံးလုံးမမျှော်လင့်ထားတာက အဲဒီ စာပေလုပ်သားမဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ထဲမှာ ညှပ်လျက်ရှိနေတဲ့ စာမူ ၁၅၀ ကျပ်နဲ့ မန်နီအော်ဒါဖြတ်ပိုင်းပါ။ ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေနဲ့ အတူ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ ထွက်ကျလာခဲ့တယ်။

ချောင်းသံ တွေကြားက

ကျောင်းမှန်မှန်သွား သားတဲ့

တစ်သက်စာအား အမေထားလို့ သွား။

အမေသာ အသက်ထင်ရှားရှိနေသေးရင် နိုင်ငံတကာ ရွှေကလောင် ဆုနဲ့ ပြည်တွင်းဆုတွေ ဆုကြေးသိန်းဂဏန်း အမေမြင်ရရင်၊ တွေ့ရရင် အမေ့သားအတွက် အမေ ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူလိုက်မလဲ။ စဉ်းစားရင် တောင် အမေ ကျွန်တော့်ပါးကို လာမွေးသလိုပဲ ကြက်သီးထမိတယ်။

အမေမရှိတဲ့ အမေ့အိမ်ကို အမေ့မြေးနှစ်ယောက်ကိုပြ။ ကျွန်တော်လည်း အမေ့အိမ် အလွမ်းဖြေပြီးပြန်ကြတော့ တောင်ငူမြို့ကြီးက ညက်တိတ်ဆိတ် နှုတ်ဆက်နေပါပြီ။

သမီးတွေရယ်၊ ဇနီးရယ် ရှိနေပေမဲ့ အမေမရှိတော့ ကျွန်တော်အထီးကျန်ဆဲပါ အမေရယ်။

အမေရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုံးမစကားကို နားမထောင်ခဲ့မိလို့ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရတယ်အမေ။ အမေသားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

"သား နိုင်ငံရေးဆိုတာ ခေါင်းတစ်ခုတည်း လုပ်နိုင်မှ လုပ်၊ ရင် ဘတ်မပါစေနဲ့၊ ရင်ဘတ်ပါရင် ခံရပြီသာမှတ်"

သိပ်မှန်တာပဲ အမေရယ်၊ သား ရင်ဘတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့မိလို့ ထောင်ကျ၊ စီးပွားရေးတွေ အချို့ဆုံးရှုံး၊ ကျန်းမာရေးထိခိုက်၊ အမွေစကား နားမထောင်မိတဲ့ သားမိုက်ပါ။

အမေတွေဆိုတာ

သားရဲ့ မြင့်မြတ်သူတိုင်းအတွက်

ထာဝရ အထက်တန်းစား သုခမိန့်ဖြစ်တယ်။

ဒီကဗျာလေးနဲ့ အမေ့ကို ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။

အမေ ကောင်းမွန်ရာဘုံဘဝက သားကို ဂုဏ်ပြုအနမ်းပေးလှည့်ပါ။
ကျွန်တော် အနုပညာနဲ့ တိုင်းပြည်အရေး အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်
လို့ ကတိပြုပါတယ်။

အမေဟာ ကျွန်တော် အသက်ရှင်သရွေ့ မရှိမဖြစ် မေတ္တာတရားပါ။

(အမေကွယ်လွန်ခြင်း ၂၄ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ)

၂၀၁၀ Teen MGZ

အမေမြို့ မော်လမြိုင်

မြေသားနီနီ သစ်ပင်ရနံ့သင်းသင်းနဲ့ မွန်ပြည်နယ်ထဲကို ဒုတိယမြောက် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ပထမအခေါက်က ပြည်နယ်အရပ်ဘက် အဖွဲ့အစည်းများ ရန်ပုံငွေအတွက် ပန်းရဲ့ လမ်းအဖွဲ့နှင့် ကဗျာလိုက်ရွတ်၍ ရန်ပုံငွေ ရှာဖွေပေးခြင်း။ ယခုအခေါက်ကတော့ ထူးအိမ်သင် မိသားစု၏ ထူးအိမ်သင်ကွယ်လွန်ခြင်း ၁၀ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ ဂီတဖျော်ဖြေပွဲ။

ပြည်နယ်ထဲဝင်တာနဲ့ ပထမဆုံးသတိရတာကတော့ ပစ်သတ်ခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ အလွတ်သတင်းထောက် ကိုပါကြီး။ ကိုပါကြီး ဆိုတာက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ သုံးရောင်ခြယ်အမာခံ လူငယ်။ မာတင်လူသားကင်းကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောတယ်။ "နေရာတစ်ခုမှာ တရားမျှတမှု မရှိခြင်းဟာ နေရာတိုင်း တရားမျှတမှုမရှိတာနဲ့ အတူတူပဲ"တဲ့ ။ လစဉ် သမ္မတကြီးရဲ့ မိန့်ခွန်းတွေမှာ တော့ တရားမျှတခြင်းတွေက လှိုင်လှိုင်ဝေနေပြီး လက်တွေ့ဘဝမှာ တော့ ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်ဟာ လက်နက်ကိုင်တွေရဲ့ မတရားမှုကို ခံနေရတယ်ဆိုတာ ကိုပါကြီးက သက်သေပြခဲ့တာပါပဲ။

ပြည်နယ်နဲ့ တိုင်းဒေသရှိ မြို့နယ်တွေကို ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့ အခါတိုင်း ကျွန်တော့်အပါးကို အမြန်ရောက်လာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြသူတွေကတော့ စာပေသမားတွေနဲ့ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားဟောင်းတွေပါပဲ။ သူတို့ ကလည်း များ သောအားဖြင့် အဲဒီဒေသရဲ့ နိုင်ငံရေး

အဖွဲ့ အစည်းတွေမှာ အဆင့်တစ်ခုနဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေ ဖြစ်နေတတ်ကြပါတယ်။ မော်လမြိုင်ကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သံလွင်တိုင်းဈာနယ်က ကြည်ဇော်လွင်နဲ့ သူ့ဖခင်ထူးအိမ်သင်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ကိုကိုဇော် ရောက်လာ၊ ဆုံးသွားတဲ့ သူ့ညီ ကိုညီနဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အိမ်ကြီးရဲ့ အောက်ထပ်မှာ ဆိုကြ တီးကြ၊ မိဘများ ဖြစ်ကြတဲ့ ဦးကြည်လွင် (စာရေးဆရာ ကြည်မြလွင်) + ဒေါ်မြစိန်တို့ ကလည်း လွတ်လပ်မှုကို လူငယ်တွေကို အပြည့်အဝပေးပြီး ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး၊ ရပ်ကွက်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုး ပျိုးထောင်ခဲ့ပုံ။ ထူးအိမ်သင်က အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေပဲ ဆိုတဲ့ အခါ ပရိသတ် မရခဲ့လို့ စိတ်ထိခိုက်ရပုံ။ နောက်ဆုံး စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး သူတို့ အိမ်ကနေ သံလွင်မြစ်ထဲ ဆင်းသွားတော့ အမေ ဒေါ်မြရီက သားကြီးလို့ ပြန်ခေါ်မှ ပြန်တက်လာပုံတွေကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတရင်း ပြောနေခဲ့။

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံး ဆရာဝန်ဒေါက်တာရှောလူး မွေးဖွားခဲ့ရာ မော်လမြိုင်ဟာ ထူးအိမ်သင်ကို မွေးဖွားရှင်သန်စေခဲ့တာ လွမ်းမောစွာ နားထောင်နေဆဲမှာ ပဲ ဒေသခံနိုင်ငံရေး အစုအဖွဲ့တွေက လူအချို့ ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ကိုပါကြီးအတွက် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က ဝမ်းနည်းကြောင်း ရေးတဲ့ အချိန်၊ ယူအက်စ်သမ္မတ အိုဘားမား လာမယ့်အချိန်တို့ နဲ့ တိုက်ဆိုင်စွာပဲ နေပြည်တော်မှာ သမ္မတအစိုးရအဖွဲ့နဲ့ ဒေါ်စုအပါအဝင် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ ထိပ်သီးတွေ့ဆုံပွဲကို စကားကလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားခဲ့ကြပါတယ်။

လက်နက်ကိုင် တိုင်းရင်းသားအချို့နဲ့ နိုင်ငံရေးတိုင်းရင်းသားအချို့ဟာ ပြောရင်းဆိုရင်း၊ ဆွေးနွေးရင်း၊ အစိုးရနဲ့ အစိုးရစစ်တပ် မယုံရာက နေဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နဲ့ ဗမာတွေကို မယုံနိုင်တော့လောက်အောင် အနေအထားရောက်လာကြတာ စကားသံမှာ ထင်ဟပ်စေပါတယ်။ ဒါနဲ့

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဟောင်း ကဗျာဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ အယူအဆတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောခဲ့ပါ။ "တိုင်းရင်းသား လက်နက်ကိုင်တွေနဲ့ တိုင်းရင်းသားနိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ ဗမာမယ့်တဲ့ ရောဂါ စွဲကပ်နေရင်တော့ ဘယ်ဒေသမှာ မှ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင် မျိုးစုံ နေထိုင်လှုပ်ရှားတဲ့ ဒီမိုကရေစီသမ္မတ အရေးကြီးဆုံးပဲ"လို့ ပြောဖြစ်တော့ မွန်လူငယ် ကြည်ဇော်လွင်က ထောက်ခံပြီး သဘောတူညီခဲ့ကြပါတယ်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က အခါခါပြောနေကြပေမဲ့ လက်ခံ သဘောပေါက်ဖို့ ခက်နေကြပုံ ပေါ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံကြည်ဘဲနဲ့ တော့ ဘာအလုပ်မှ လုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်။ ယုံကြည်မှုကို ကိုယ်ကိုယ်၌ က အရင်စနိုင်ပါမှ (Compromise = ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု) ကို ပြုနိုင်မှာ ဆိုတာကို နှလုံးသားမှာ ယုံကြည်လက်ခံရပါမယ်။

ကဗျာကိုဖတ် ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြတဲ့ မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်က ဂုဏ်ထူးတန်းပထမနှစ် အောင်မျိုးမြတ်နဲ့ သိမ့်သဇ္ဇာကျော်တို့ က ကဗျာစာပေအနုပညာနဲ့ တက္ကသိုလ်က စာသင်ကြားရေးနည်းစနစ် ကြိုက်ခြင်း၊ မကြိုက်ခြင်းတွေ ပြင်ပစာပေနဲ့ တက္ကသိုလ်သင်ခန်းစာများ ရောနှောပေါင်းစပ်ရေးတွေကို ပွင့်လင်းစွာ ဆွေးနွေးကြပြီး တောင်ညိုတောင်တန်းနောက်ခံနဲ့ ကျက်သရေရှိနေတဲ့ မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်ရှေ့က ကဗျာကဖေးဆိုတဲ့ ဆိုင်လေးကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကဗျာဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့ အမည်နဲ့ စားပွဲခုံလေးတွေမှာ အဝေးသင်ကျောင်းသားလေးများ နဲ့ စည်ပင်လို့ ။ ဆိုင်ရှင်ကဗျာဆရာ ဆရာမမောင်နဲ့ ဝေမိုးအိမ် + မျိုးမောရနဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်စီ ရွတ်အပြီး ကျောင်းသားတွေ ဒေးရော အဝေးသင်ပါ အင်တာဗျူးတော့ မုံရွာ၊ ပြင်ဦးလွင်က ကျောင်းသား တွေ အတိုင်းပါပဲ။ အဖြေက "ဆရာ၊ ဆရာမအချို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ လောက် မတတ်ဘဲ အ

နန္ဒော အနန္တငါးပါးထဲ ထည့်နေရတာ ရင်နာတယ်။ အစိုးရရဲ့ ပညာရေးဥပဒေကို မကြိုက်ဘူး။ ဒါဟာ နောင်လာမယ့် တိုင်းပြည်အနာဂတ်ကို ပုံဖော်ကြမယ့် မျိုးဆက်သစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေရဲ့ အသံပါပဲ။

ကျိက္ခမိစက်စဲဘက်ကိုသွားတော့ ဒီရေတောထိန်းသိမ်းဖို့ ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေဟာ ဒီရေတောတွေထက် အဆများစွာ များနေတာတွေတော့ ဒီဆိုင်းဘုတ်ထောင်လို့ ကုန်မယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ဒီရေတောတွေ စိုက်လိုက်ရင် တောင်တော်တော်ကြီးလောက်ပြီလို့ တွေးမိပြီး စက်စဲကမ်းခြေက ခြံခတ်ထားတဲ့ ခြံဝင်းတွေကိုတွေ့လို့ ဈေးသည် ကိုမေးကြည့်တော့ "လာဝယ်သွားကြတာ၊ ၂ နှစ် ၃ နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ မော်လမြိုင်က နည်းနည်းပါ၊ လူကြီးသားသမီးကွနဲ့ ၊ ဗမာစကားမပြောတဲ့သူတွေတဲ့ ။ ဒါနဲ့ "အင်္ဂလိပ်စကားပြောသလား" ဆိုတော့ " မဟုတ်ဘူး ၊ တရုတ်စကားလို့ ထင်တာပဲ"တဲ့ ။ ဘေးမှာ ပါလာတဲ့ ..ဆိုတော်တွေက သံပြိုင်အော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စကြတယ်။ "ဒါတရုတ်တိုင်း ရုတ်ပြည် တို့တရုတ်ဗမာပြည်"တဲ့ ။ ကုန်ပါပြီ။ တရုတ်ကြောက်ရတဲ့ အစိုးရရယ်လို့သာ အော်လိုက်ချင်ပါတော့တယ် မော်လမြိုင်ရယ်။

မူရင်းကိစ္စ ထူးအိမ်သင် ၁၀ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရက ညမှာ စပြီ။ ထူးထူးခြားခြား ဒီပွဲမှာ မော်လမြိုင်က စာပေသမား၊ ကဗျာသမား၊ ပန်းချီသမား၊ သတင်းသမားတွေ ပေါင်းစုပြီး ထုဆစ်ပုံဖော်ထားကြတဲ့ ပန်းပု၊ ပန်းချီ၊ ကာတွန်း၊ ကဗျာတွေဟာ ပရိသတ်တွေကို ဆွဲဆောင်လွန်းအားကောင်းကြတာပါပဲ။ မြို့ခံတီးဝိုင်း လေးဝိုင်းမှာ ထူးအိမ်သင်ရဲ့ ညီ ကိုစု၊ အောင်အောင်နဲ့ သမီးလေး မိကွန်ထောတို့ သီဆိုကြရာမှာ အထူးကြိုးစား တင်ဆက်သီဆိုပြီး ပရိသတ်ခန်းမပြည့်လျှံလို့ ကျေနပ်စေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သမီး မိကွန်ထောဟာ ဒီပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးမှတ်နိုးနိုး သူ့အဖေ ထူးအိမ်သင် ကို လွမ်းနိုင်စေခဲ့ပါတယ်။

ကိုငှက်ရဲ့ ပဲ့ကိုင်ဖြစ်တဲ့ တေးရေး၊ ဒါရိုက်တာ မောင်ဇော်သစ် စီစဉ်
တဲ့ ဇော်လတ်ရဲ့ R.O.S ရန်ကုန်တီးဝိုင်းအစမှာ ကျွန်တော် အရင် စင်ပေါ်
တက်ရပါတယ်။ "မင်္ဂလာပါ၊ ကိုငှက်ရှိတုန်းက မော်လမြိုင်ဆိုတာ
အမေမြို့လို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့ လား"ဆိုတော့ "ဟေး"ဆိုတဲ့
အော်သံကြီးနဲ့ အတူ ပရိသတ်ဟာ ခန်းမ ဘယ်ညာနောက်မှာ ပါ လျှံထွ
က်ပြီး ထောင်သောင်းမကပါပဲ။ "ထူးအိမ်သင်ဟာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးနဲ့ ကျ
ွန်တော်တို့ ကို ငြီးငွေ့တဲ့ အခါ အမေမြို့ရင်ခွင်မှာ အမေချက်တဲ့ ဝက်သရ
က်သီးသနပ်လေး ကို လာစားတတ်ပါတယ်"လို့ ဆိုလိုက်တော့ အားလုံး
လက်ခုပ်သံဟာ မရပ်နားနိုင်အောင်ပါပဲ။ "ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂီတ သူရဲကော
င်း ထူးအိမ်သင်ကို ဂုဏ်ပြုလွှမ်းဆွတ်တဲ့ အနေနဲ့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး တစ်
မိနစ်ငြိမ်သက်ဖို့ " ပြောတဲ့ အခါ တစ်ယောက်မကျန်မတ်တတ်ရပ်ပြီး
မော်လမြိုင်မြို့ကြီးဟာ တိတ်ဆိတ် ခြင်းက ဝါးမျိုးသွားခဲ့ပါတယ်။

အလှည့်ကျ သီဆိုလွှမ်းဆွတ်ခြင်းဖြင့် ညဟာ ညအဖြစ် အလွမ်းနဲ့ ဆ
င်ခဲ့ကြတယ်။ ငှက်ရဲ့ ညီတပည့်ဖြစ်တဲ့ Lလွန်းဝါရဲ့ နောက်ဆုံးဖျော်ဖြေမှု
မှာ တော့ ကိုအောင်နဲ့ ဒီမွန်ကိုဖိတ်ခေါ်ပြီး အဆိုတော်၊ မိသားစု၊ မြို့ခံ၊ စီ
စဉ်သူ၊ ပရိသတ်တွေနဲ့ "ရာဇဝင်များ ရဲ့ သတို့ သမီး ဧရာဝတီ ငါတို့ ရဲ့ ဝိ
ညာဉ် ဧရာဝတီ"

ထူးအိမ်သင် (၉) နှစ်ပြည့် (၁၄-၈-၂၀၁၃)

မိမိ၏ အမေ

အမေ့အဖေ့အတွက်

ထူးအိမ်သင်အတွက် စာရေးသူ၏ အမှတ်တရ Sketch

ထူးအိမ်သင်အတွက် စာရေးသူ၏ အမှတ်တရ Sketch

"ပျိုမြစ်စိမ်းလန်းခြင်းနဲ့ သူရဲကောင်းတို့ မွေးဖွားရာ ဧရာဝတီ" မော်လမြိုင်ဟာ ထူးအိမ်သင် လွမ်းဆွတ်ခြင်းနဲ့ ကြွယ်ဝလို့ ၊ မှောင်ပေမဲ့ ဂီတဟာ လင်းခဲ့တယ်။ အမေ ဒေါ်မြရီရဲ့ မှတ်ချက်က ကျွန်တော် ပွဲပြီးလို့ အမေလို့ ခေါ်ပြီး ပြေးအပွေ့မှာ "ပုသိမ်၊ ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင် သုံးပွဲမှာ ဒီပွဲဟာ သားကြီးအတွက် အမေ အကျေနပ်ဆုံးပဲ၊ ပိုက်ဆံစကားလည်း မကြားရဘူး"တဲ့ ။ ထူးအိမ်သင်အမေ ဝိသလိုက်တဲ့ အမေရယ်။ အမေ့သားကို R.O.S က ကိုငှက်ရဲ့ သီချင်းနောက်ခံ ပံ့ပိုးမှုနဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ ဂုဏ်ပြုလွမ်းဆွတ်ခဲ့ပါတယ် ထူးအိမ်သင်။

ထူးအိမ်သင်

*ထူးအိမ်သင်ဆိုတာ

ခေတ်ပြိုင်မြန်မာဂီတအတွက်

မမေ့မလျော့လမ်းကလေးပါ။

*ဂီတမြစ်မင်းထူးအိမ်သင်

မျက်ရည်ရေ

နင်မိုးယောင်ဆောင်ပြီး

တအားရွာနေတာ
ငါသိပ်သိတာပေါ့။

*ဂီတာလေးရယ်
နင့်ရင်ထဲမှာ ပုန်းနေတဲ့ အသံလေးတွေကို
ကဗျာဖွဲ့တတ်တဲ့ ငှက်ကလေး
ဟိုး... အဝေးမှာ ။

*ရှင်သန်ခြင်းရေ
တို့ တစ်တွေနေခြင်းမှာ အရသာရှိအောင်
သူ့နှလုံးသွေးအစက်စက်နဲ့
ရက်လုပ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေ
ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ကမ္ဘာတည်သရွေ့။

*အလွမ်းရယ်
လွမ်းရလွန်းလို့ လည်း
ငါသူ့ကို မလွမ်းရက်တော့ပါဘူး
ဒုက္ခအိုးလေးကို လွမ်းတယ်။

*အနုပညာသမားဆိုတာ
စိတ်ရောကိုယ်ပါ လွတ်လပ်မှ
ခေတ်ကျပ်ကြီးက သူ့ကိုဖိထားတော့
ရှင်ခြင်းကို ဖယ်ထားပြီး
သေခြင်းကိုပဲ ရွေးခဲ့တယ်
ထူးအိမ်သင်။

*၄၂ နှစ်တာ စွန့်စားခန်းကြီးထဲ
တိမ်ညို
တစ်ဖျက်အလုပ်မှာ
လိမ့်ကျလာတဲ့ လရောင်လေးနဲ့
ရှာနေမိခဲ့တာက
တကယ့် ရိုးသားအားပေးတဲ့
လက်ခုပ်သံလေးတစ်ချက်။

*ရရှိခဲ့တာက
တစ်ခွင်လုံး ပွင့်နေတဲ့
အဆုံးအရှုံးကြီးကြီးများ
သုခလမ်းအလွဲများ ။

*ရပ်လိုက်တော့
ရပ်လိုက်ကြပါတော့။

*မရှိတော့တဲ့ လူတွေရယ်
မတွေ့ရတဲ့ လူတွေအတွက်
ကိုယ့်ကိုယ်မှ မလွမ်းလောက်တိုင်း
အမှန်တရားကို လွမ်းနေရတာကြာတော့
လိပ်စာကတ်မှာ ၊
မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ ရေးပြီး
သေမင်းကို ရည်းစားစာပေးခဲ့
ထူးအိမ်သင်။

*ဒုက္ခဆိုကိုပဲ တည့်တည့်ရောက်မယ့်ခရီး
မုန်တိုင်းတစ်ခု ငါမွေးထားတယ်
ငါ့ကိုယ်ငါ တိုက်ခတ်ဖို့
ထူးအိမ်သင်။

*ဒီတိုင်းပြည်က အမေနဲ့ မြစ်ကိုချစ်ခဲ့

ဧရာဝတီ၊ စစ်တောင်း၊ သံလွင်
ဂီတသံနဲ့ ပဲ စီးဆင်းမယ့်မြစ်သံလွင်ဟာ
ထူးအိမ်သင်မရှိလေတော့
သေနတ်သံ၊ ဗုံးသံတွေနဲ့ စီးဆင်းနေရ
တို့ မြေရဲ့ ကောင်းကင်ယံမှာ
ဂီတနဲ့ ထုဆစ်ထားတဲ့ ကြယ်တစ်စင်း
အမြဲလင်းနေဆဲ ထူးအိမ်သင်။

*ကြယ်စင်လေးထူးအိမ်သင်
အလွမ်းတွေနဲ့ ပဲ
တောက်လောင်ကြွယ်ဝနေရတဲ့ မြို့
စာမော်လမြိုင်
အလွမ်းတွေနဲ့ ပဲ
တောက်လောင်ကြွယ်ဝနေရတဲ့ မြို့ဟာ
မော်လမြိုင်ပါ
ချစ်ခြင်းအားဖြင့် ထူးအိမ်သင်။

၂၀၁၅ ၊ စံတော်ချိန်

အမေ့မျက်ရည်လိမ်းပြီး ပြုံးနေရတဲ့ မြို့တောင်ကြီး

မောတို့ ဌာနေရှမ်းပြည်ရဲ့ မြို့တော် တောင်ကြီးမြို့ကို စာပေဟာပြောဖို့ မန္တလေးမှ စာရေးဆရာ ညီစေမင်းနဲ့ ဖိတ်ကြားခံရပါတယ်။ ရှမ်းပြည်နဲ့ ကံစပ်တယ်ပြောရမလား၊ ရှမ်းအမျိုးသမီး အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်နေလို့ လားမသိ၊ ၂၀၁၃၊ ၂၀၁၄၊ ၂၀၁၅ နှစ်စဉ်လို ဟောပြောပွဲလိုက်ရပါတယ်။ ညောင်ရွှေ- အင်းလေးဆို နှစ်နှစ်ဆက် ဖိတ်ကြားခံရပါတယ်။ ယခုကတော့ တောင်ပိုင်းချယ်ရီကွန်ရက်က ဖိတ်တာပါ။ ဒီအဖွဲ့မှာ က ရှမ်းအိတ်ပူးနဲ့ ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းက အရပ်ဘက်အဖွဲ့အစည်းတွေ ပူးပေါင်းပြီး လူငယ်အသိပညာပေး ဟောပြောပွဲပါ။ ဆောင်ပုဒ်က မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်မှ ဝိုင်းဝန်းကာကွယ်ကြ ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ပါ။ တောင်ပိုင်းချယ်ရီကွန်ရက်က ဒေါ်ချိုမြဦးကတော့ စဆက်သွယ်ကတည်းက ပြောပါတယ်။ ရသ၊ သုတ၊ နိုင်ငံရေးဘာမဆို ဆရာတို့ ကြိုက်သလိုပြောပါ။ လူငယ်များများ ဖိတ်ထားပါတယ်ဆိုတော့ လွတ်လပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပဲ လုံးချင်းထုတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေမှာ ရေးထားတာရော၊ မရေးထားရသေးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေလည်း ရှိနေတာမို့ ဒီခေါင်းစဉ်ကိုပဲ ရသဟန်နဲ့ ပြောဖို့အတွေး ရပါတယ်။

မနက်စောစော ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အအေးစံချိန်တင်တဲ့ ရက်နဲ့ စောဝေတိုးပါတယ်။ ရှမ်းပြည်ရဲ့ အေးမြလတ်ဆတ်မှုကို

မျက်ကွယ်ပြုပြီး အိပ်လိုက်ရင် အနုပညာသမား မဝီသရာ ရောက်မယ်ဆို တဲ့ အသိနဲ့ အေးစက်နေတဲ့ ရေနဲ့ မျက်နှာသစ်ပြီး ပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်ဖို့ ထွက်လိုက်တယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ တော့ အားကစားလှုပ်ရှားနေတဲ့ ဒေသခံအချို့နဲ့ အတူ ရွှေအိုရောင်နဲ့ ခန့်ညားနေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း က ကြိုဆိုနေပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကို ဦးညွှတ်အလေးပြုပြီး တောင်ခြောက်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်တော့ ကဗျာ သုံးကြောင်း ထွက်လာပါတယ်။ ဖုန်းထဲမှာ ရိုက်ထည့်ပြီး ဖေ့ဘွတ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီးပါပြီ။ အပိတ်ကျမှ ကဗျာလေးကို ရေးသားခွင့်ပြုကြပါ။

ဆရာ ညီစေမင်းက မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူ့အစ်မဆီ သွားနေတုန်း ထုံးစံလိုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်နေထိုင်မှုမှာ တောင်ကြီးက ရှမ်းအိတ်ပူး၊ နိုင်ကျဉ်းဟောင်း၊ NLD လူလတ်ပိုင်းနဲ့ စာချစ်သူ မြို့ခံတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး အကြောင်းပေါင်းစုံပြောဖြစ်ကြရာမှာ တူနေတာက ကျောင်းသားလေးတွေရဲ့ ဒီမိုကရေစီပညာရေး တောင်းဆိုမှုကို ဝိုင်းရံကြဖို့ အားပေးကြဖို့ နဲ့ ခြောက်ပွင့်ဆိုင်အမြန်တွေ့ပါမှ ငြိမ်းချမ်းရေးဆီ သွားနိုင်မှာ ဖြစ်ပြီး နီဝင်ဘာရွေးကောက်ပွဲလည်း ဖြောင့်ဖြူးမှာ ဖြစ်ကြောင်း သဘောတူညီကြတာပါပဲ။ လူ့ဘောင်သစ် ကိုနေမျိုးက ဆရာဝီဝီ တက္ကသိုလ်ဒေသအသီးသီးက ချီတက်လာကြတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို အချိန်ဆွဲပြီး သပ်လျှို့တဲ့ အလုပ်မျိုး ယခင်အစိုးရတွေလို ယခုအစိုးရက လုပ်လာမှာ စိတ်ပူနေတာ ထုတ်ပြောပါတယ်။ အမြဲ ပြီးရယ်နေတဲ့ သူဟာ ဒီစကားပြောရာမှာ တော့ မျက်ဝန်းမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ အားလုံးလည်း သူ့ကို ဖြေသိမ့်စရာ ရှာမရကြ သက်ပြင်းချကြရုံသာ။

နေ့လယ်တစ်နာရီမှာ ရှမ်းစာပေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုခန်းမမှာ အခမ်းအနား စပါတယ်။ အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် တောင်ပိုင်းချယ်ရီကွန်ရက်က မ

ခင်စောနွယ်က ဆောင်ရွက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်
ဖိတ်ကြားတဲ့ ဒေါ်ချိုမြဦးကတော့ ထောင့်စေ့အောင် စီစဉ်နေရသည်။ ဖိ
တ်ကြားထားသူများ ဟာ သူတို့ ဓလေ့ ယဉ်ကျေးမှုဝတ်စုံများ ဝတ်သူက
ဝတ်၊ သာမန်အဝတ်အစားနဲ့ လာသူကလာ၊ ပရိသတ်သုံးရာကျော်လော
က်ရှိပြီး တက်ရောက်လာသော ရွာများမှ တိုင်းရင်းသားများအားလုံး အ
သွားအပြန် လမ်းစရိတ်ပေး၊ မုန့်ကျွေး၊ အအေးတိုက်သည့်အပြင် လွယ်
အိတ်နဲ့ ပို့စကတ်များ ပါ ပေးသေးသည် ကို မြင်ရ၊ ဝမ်းသာ အံ့ဩရပါတ
ယ် တောင်ပိုင်းချယ်ရီ။

ပထမဆုံး ကိုငြိမ်းချမ်းအောင် တောင်ပိုင်းချယ်ရီကွန်ရက် ဖြစ်ပေါ်
လာပုံကိုပြောသည်။ သူ့အသက်က အစိတ်ထက်ပိုမည်မထင်၊ ပရဟိတ
တွေ အစုအဖွဲ့လိုက်လုပ်နေကြရင်း ရှမ်းပြည်နယ်မှာ တော့ မူးယစ်ဆေး
ဝါးကာကွယ်ရေးက ပိုအရေးကြီးကြောင်း သိလာရသဖြင့် တောင်ပိုင်းချ
ယ်ရီကွန်ရက်ကို အရပ်ဘက်အဖွဲ့များ နဲ့ ထူထောင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပါတ
ယ်။ ဒုတိယပြောသူကတော့ မူးယစ်အဖွဲ့က ဒုရဲမှူးတစ်ယောက်ပါ။ ဆ
လိုက်နဲ့ သေသေချာချာ ရှင်းပြပြောဆိုပြီး နိုင်ငံတကာကို သင်တန်း သွား
တက်ရတဲ့ အခါ အင်တာနက် ဂူဂယ်အတ်ကနေ မြန်မာပြည်က
ဘိန်းခင်းတွေကို အခြားနိုင်ငံသားတွေက ပြရင် သူ သတ်သေချင်လော
က်အောင် အရှက်ရကြောင်း တာဝန်အရပင်မဟုတ်ဘဲ မိဘတစ်ဦးအနေ
နဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် စိတ်ပူကြောင်း ပြောသွားတာဖြင့် မှတ်သားစရာပါ

။

နောက်တစ်ဦးကတော့ ကိုအောင်ဇေပါ။ ရှမ်းအိတ်ပူးကပါ။ သူ့စ
ကားက သိပ်အဖိုးတန်လွန်းလို့ သူ့ အကြောင်း အနည်းငယ်ပြောပါရစေ။
၁၉၈၈ မှာ ကျောင်းတက်နေရင်း ဒီမိုကရေစီတော်လှန်ရေးမှာ တပ်ဦးက
ပါခဲ့ပြီး လက်နက်ကိုင်လမ်းစဉ်နဲ့ ABSDF အဖြစ် တောထဲဝင်ခဲ့ပါတယ်။

တောထဲမှာ ၁၉ နှစ် လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှာ ဒဏ်
ရာရပြီး လက်နက်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးလဲလှယ်ခဲ့။ ယခုတော့ ရှမ်းအိတ်ပူးကို
တက်ကြွစွာ ခေါင်းဆောင်လှုပ်ရှားနေပြီး ပွဲတက်နိုင်ငံရေးကို သဘောမ
ကျသူ။ လက်လှမ်းမီရာ သာသာရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ပရဟိတအသွ
င်ဖြင့်လည်း ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင် တောရောမြို့ပါ လုပ်နေသူပါ။ ယခု
အခမ်းအနားကိုတက်လာသူတွေဟာလည်း သူနဲ့ ဒေါ်ချိုမြဦးတို့ နိုင်ငံ
ရေးယဉ်ကျေးမှု စာပေဆိုင်ရာတွေ ရွာထဲအထိ ဝပ်ရှော့လုပ် ဆွေးနွေး
ဟောပြောနေသူ တွေပါ။ သူ ပြောတဲ့ စွဲ ငါးစွဲဟာဖြင့်
သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံထဲက ပကတိအမြင်နဲ့ ရလာတဲ့
စကားဖြစ်တာကြောင့် စာရေးဆရာနှစ်ယောက်ဟာ အတွေ့အကြုံနဲ့ အ
တွေးအမြင်သစ်ကို ရင်ထဲထိ ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ ပတ်
သက်လို့ စွဲငါးစွဲ ရှိပါတယ်တဲ့ ။ တစ် - စိုက်ပျိုးတဲ့ လူတွေစွဲတယ်၊ ပိုက်ဆံ
မြန်မြန်နဲ့ များများ ရလို့ ။ နှစ် - ရောင်းတဲ့ လူစွဲတယ်၊ ပိုက်ဆံရော
အကျိုးမြတ်ပါရလို့ ။ သုံး - ချက်လုပ်တဲ့ လူတွေလည်း စွဲတယ်၊ ပိုက်ဆံ
လည်း ရ သူတို့ သုံးစွဲပြီး ဆေးပါ စွဲတယ်။ လေး - သုံးတဲ့ လူ သောက်သုံး
ရှူတဲ့ လူတွေကတော့ သေတဲ့ အထိစွဲတယ်။ ငါး - သိပ်အရေးကြီးပြီး အ
ဓိကကျတဲ့ အချက်ပါ။ လက်နက်ကိုင် အာဏာပိုင်တွေဟာ ဒီပေါ်က လာ
ဘ်ထိုးတဲ့ ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာ လက်နက်တွေဟာ မမျှော်မှန်းလောက်
အောင်ရလို့ စွဲပါတယ်တဲ့ ၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အချက်အလက်တွေကို
ကျန်တော်တို့ ရော လူငယ်ပရိသတ်တွေ ပွဲကျအောင် ရင်ထဲထိအောင်
ပြောနိုင်ခဲ့သူပါ ။ ဆက်လျှောက်ပါရဲဘော်အောင်ဇေ။

ရှမ်းတောင်လူငယ်ကွန်ရက်ရဲ့ သဘောထားကြေညာစာတမ်းကို ကို
ဖိုးသားက ဖတ်ကြားပါတယ်။ အဓိကကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို အမြန်
အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ လက်နက်ကိုင်တွေကို တောင်းဆိုတာပါ။ နော

က်အချက်နှစ်ခုကတော့ မူးယစ်ဆေးဝါး ပပျောက်ရေးကို ထိထိရောက်ရောက်လုပ်ပေးဖို့ နဲ့ ဒီမိုကရေစီ ပညာရေးကို ကျောင်းသားတွေဆန္ဒနဲ့ ဖော်ဆောင်ပေးဖို့ ပါ။ သက်ဆိုင်ရာ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေနဲ့ အစိုးရဆီလည်း တရားဝင်ပေးပို့ထားပြီးသားလို့ ပြောပါတယ်။ သူတို့ ရဲ့ ခေတ်အတွက် သူတို့ ရဲ့ လိုလားချက်တွေပါပဲ။ အနာဂတ်မှာ မူးယစ်ကင်းစင်တဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကို လိုလားတဲ့ အစိုးရဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီစာတမ်းဟာ အကောင်အထည်ဖော်သင့်ပြီး ပြည်နယ်အစိုးရဟာ ဒီလူငယ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။

ဓနအဝတ်အစားနဲ့ အမေတစ်ယောက်အလှည့်ပါ။ တက္ကသိုလ်သွားတက်နေတဲ့ သူရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဟာ ဒုတိယနှစ်မှာ ပဲ ဆေးစွဲလာပြီး အဖတ်ဆယ်မရအောင် ဘဝပျက်ခဲ့ရတာကို မျက်ရည်များစွာနဲ့ ငိုလို့ သောကတွေ၊ ဒုက္ခတွေကို ပြောသွားတာဟာဖြင့် ပရိသတ်တွေ မျက်ရည်ကြရတဲ့ တကယ့် အဖြစ်အပျက်ပါ။ မူးယစ်ဆေး ကျောင်းထဲအထိ ရောင်းနေတဲ့ လူတွေကို သတ်ပစ်ချင်စိတ်တောင် ဝင်မိပါတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် အမေဓနရယ်။

နောက်တော့ မန္တလေးက ဆရာညီစေမင်းပါ။ မူးယစ်ဆေးဝါးဖြစ်ပေါ်လာပုံနဲ့ မြန်မာပြည်ထဲကို ဝင်လာပုံတွေကို သမိုင်းအထောက်အထား အကိုးအကားနဲ့ ပြောပြီး အစိုးရစစ်စစ်တွေကသာ အမြစ်ပြတ် ရှင်းပစ်လို့ရကြောင်း၊ တိုင်းပြည်အတွက် တကယ်လုပ်တဲ့ အစိုးရတွေဆိုတာ မူးယစ်ဆေးကို လူထုထဲထိ ကိုယ်တိုင်ဆင်း စစ်ဆေးရေးတွေလုပ်ခဲ့လို့ ယခုဆို အဲဒီတိုင်းပြည်ဟာ ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုရတဲ့ ထိပ်ဆုံးတန်း နိုင်ငံဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ မှတ်သားစရာ၊ လူတိုင်းကာကွယ်ချင်လာအောင် ဟောပြောသွားခဲ့တာဟာဖြင့် ထိပ်ဆုံးတန်းမှာ ရှိနေတဲ့ မူးယစ်က ဒုရဲမှူးဟာ ဘောပင်မချနိုင်အောင်မှတ်သားနေတာတွေ့ရပါတယ်။

နောက်ဆုံးအပိတ်က ကျွန်တော်ပါ။ အခမ်းအနားက နှစ်နာရီ တော်တော်ကျော်သွားပြီဆိုတော့ လူရှိပါတော့မလား စိတ်ပူမိပါတယ်။ စကားပြောစင်မြင့်ပေါ်ရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ မလျော့တဲ့ အပြင် မြို့ထဲကပါ လူငယ်တွေထပ်ရောက်လာလို့ ထိုင်ခုံတွေ ထပ်ခင်းနေတာတွေ့ရတော့ အားတက်ရပါတယ်။

အာရုံတွေပြေလျော့သွားအောင် ရယ်စရာလေးများ နဲ့ စပါတယ်။ ကျွန်တော်ရေးခဲ့တဲ့ ထောင်ထဲက RIT ကျောင်းသား ဆေးသမားလေးရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်လေးကိုပါထည့်ပြီး နိုင်ငံကျော် အနုပညာရှင် လူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ထောင်ထဲမှာ တင် လူ့ဘဝမှာ အနိမ့်ဆုံး အနှိမ်ခံအဖြစ်နဲ့ သေသွားရတာလေး လူငယ်တွေ မူးယစ်ဆေးနဲ့ ဝေးဝေးနေဖို့ သင်ခန်းစာယူဖို့ ပြောပါတယ်။ အဖြစ်အပျက်က ထောင် သို့မဟုတ် အမေ မကြိုက်တဲ့ တက္ကသိုလ် ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ပါပြီးသားပါ။ RIT ကျောင်းသား၊ ဆေးသမားလေးဟာ သူ့ အမေရဲ့ အစ်မအရင်း သူ့အဒေါ် အထက်တန်းကျောင်းဆရာမ အပျိုကြီးကို ဆေးရင်းထနေတဲ့ အချိန်မှာ ပိုက်ဆံမရလို့ ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိသတ်မိသူပါ။ သူတစ်နှစ်ခွဲအရွယ် သူ့အဖေဆုံးတော့ သူ့အမေက နိုင်ငံခြားထွက် အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ သူ့ကို သူသတ်လိုက်တဲ့ အဒေါ်ကပဲ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ဒီအရွယ်ထိ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ သူ့အမေရင်းက နိုင်ငံခြားကငွေပို့ပေါ့။ တရားရုံးက သေဒဏ်ချပါတယ်။ အစ်မလည်း သေ၊ သားကလည်း ထောင်ကျနဲ့ သူ့ အမေဟာ အရူးမီးပိုင်းပေါ့ ။ စင်ကာပူနဲ့ အင်းစိန်ထောင်နဲ့ ပြေးလိုက်လွှားလိုက် ဗျာများတာပေါ့။ ခုနှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ သူ့အမေရဲ့ အသနားခံစာနဲ့ သေဒဏ်ကနေ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြောင်း၊ ကျွန်တော် အင်းစိန်က ရမည်းသင်း၊ ရမည်းသင်းကလွတ်တော့ ဒီဆေးသမားလေး လွတ်ငြိမ်းသက်သာနဲ့ လွတ်များ လွတ်ပြီလားဆိုပြီး ထောင်မှာ စုံစမ်းတော့ မူးယစ်ဆေးထောင်ထဲခိုး

သွင်းတဲ့ နောက်မှုနဲ့ ထောင်ထပ်ချခံရ။ တစ်နှစ် ခြေချင်းခတ်ခံရပြီး ထောင်ပြောင်းခံရတဲ့ ထဲ ပါသွားပြီလို့ သတင်းရတဲ့ အကြောင်းကို သင်ခန်းစာယူစရာအဖြစ် ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ သုံးစွဲသူတွေလက်ထဲကို အလွယ်တကူ ရောက်ရှိနေတဲ့ အဖြစ်ကတော့ ခေါင်မိုးမလုံလို့ မိုးဒဏ်ကို တစ်နိုင်ငံလုံးခံနေရတာပါ။ အုပ်ချုပ်သူနဲ့ လက်နက်ကိုင်တွေကသာ ထိထိရောက်ရောက် ကိုင်တွယ်ရှင်းလင်းမှုမရှိလို့ ဖြစ်ရတာဖြစ်ပြီး အနာဂတ်လူငယ်တွေရဲ့ ဘဝကို သူတို့ ကပဲ မီးလောင်တိုက်သွင်းတာလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးပြန်ပေးဆိုတဲ့ ကဗျာရွတ်ပြီး ပွဲသိမ်းပါတယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ ကော်မတီက ဟိုပုန်းက ထန်စမ်းလိုက်တာကို လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ပအိုဝ်း ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ ဒေသပါ။ တောင်ကြီးနဲ့ တစ်နာရီလောက် ကားမောင်းရပါတယ်။ မြောက်ကိုရီးယားက ကင်ဂျုံအန်း ဒီဂူကိုတွေ့ရင် ရူးသွားလောက်ပါတယ်။ သဘာဝအတိုင်းလှပပြီး သောက်ရေနဲ့ လေအလုံအလောက် ရရှိနေပြီး လူသုံးထောင်လောက် နေနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ပြီး ရှည်ပါတယ်။ အထဲမှာ ရေတံခွန်လေးတစ်ခုရှိပြီး မကြာခင် လျှပ်စစ်ထုတ်မယ်လို့ လုံခြုံရေး ပအိုဝ်းလက်နက်ကိုင်တပ်က ပြောပါတယ်။ သူတို့ ဒေသကို သူတို့ တိုးတက်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေနဲ့ တက်ကြွနေတာကိုလည်း သဘောကျစွာတွေ့ရပါတယ်။ ဒါဟာဖြင့် ငြိမ်းချမ်းခြင်းလမ်းစရဲ့ အသီးအပွင့်ပါ။ ကျေးဇူးပါ တောင်ကြီး။ တောင်ကြီးဟာ ရွှေအိုရောင်ဗိုလ်ချုပ်နဲ့

အေးမြဆွတ်ကျဉ်စွာ ခမ်းနား

မနက်ခင်းဟာ အလွမ်းမိုးစက်လား။

လူထုဒေါ်အမာ အသက် ၁၀၀ ပြည့် အမေဟာ ထောင်စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်ခဲ့တယ်

အမေ့စာဖတ်တော့ ဘာရသလဲ၊ သတ္တိရပါတယ်။ အမေ့စကားနား ထောင်တော့ ဘာရသလဲ၊ သတ္တိ ရပါတယ်။ အမေ့အပါးသွားတော့ ဘာရ သလဲ၊ သတ္တိရပါတယ်။ ဘယ်လိုသတ္တိလဲ၊ မေတ္တာဓာတ် အပြည့်ပါတဲ့ သတ္တိပါ။

ကျွန်တော် အမေ့အကြောင်း ဖွဲ့ဆိုရန် မမီပါ။ အမေ့အရိပ်ကတော့ယ ခုထိ ကျွန်တော့်အပေါ် အုပ်စိုး အေးမြဆဲ။ အမေ့နဲ့ ဦးလေးလှ (လူထုဦး လှ)သားတွေ ထောင်ကျသည် ။ အမေ့စာ တပည့်သားတွေ အတော်များများ လည်း ထောင်ကျသည် ။ ဒီအထဲ ကျွန်တော်လည်း တစ် ယောက်ပါခဲ့။ ဘာလို့ ထောင်ကျကြသလဲဆိုတော့ "လွတ်လပ်စွာ ပြော ဆိုရေးသား ထုတ်ဖော်ခွင့်" အတွက် အစိုးရအဆက်ဆက်။ အာဏာရှင် အဆက်ဆက်က ထောင်ချလိုက်ရင် လက်နက်ချကြမည်ဟု ထင်သည် ။ တကယ်က လက်နက်တွေ ပိုမိုတပ်ဆင်လိုက်သလို ဖြစ်လာခဲ့ကြသည် ။ အမေ့သား ဘိုညိုခေါ် မောင်ငြိမ်းချမ်းခေါ် ညီပုလေးသာ ကြည့်ကြပေ တော့ဟု ပြောရမည်ပင်။ အမေ့သားအငယ်ဆုံးနဲ့ က စာသူငယ်ချင်း၊ ဒီ တော့ အမေ့အသက်တစ်ရာပြည့်မှာ စာမူတောင်းသည် ။

ကျွန်တော်အသစ် မရေးချင်ပါ။ ကိုးဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့်ကို အမေ့ရဲ့ စာ

သားတပည့် ရဲသူမ်းက ရန်ကုန်က တော်ဝင်စင်တာမှာ ရသစာဖတ်ဝိုင်း နဲ့ ခမ်းနားကြီးစွာလုပ်တော့ အမေ့ရဲ့ စာသားတပည့် ကျွန်တော်ပါ အမေ့ ကိုအလွမ်းသယ်တော့သည်။ ။ အမေ့ရဲ့ စာသမီး မိချမ်းဝေတို့ တစ်တွေ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ဖြစ်ကုန်သည်။ ။ လာသည့်ပရိသတ်က ရသစာဖတ်ဝိုင်းပွဲတွေမှာ အစည်ဆုံး၊ သံဃာ၊ ကျောင်းသား၊ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီး၊ ဘာသာခြားအရောင်အသွေးစုံ၊ အဆင့်အတန်းစုံ ပရိသတ်က ခန်းမအပြည့်အလျှံ၊ မီဒီယာပေါင်းစုံက ရိုက်ကြ၊ နှက်ကြ၊ ဗျူးကြ၊ အမေ့ကိုးဆယ့်ကိုးပွဲက လှပ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ။

အမေဟာ ထောင်စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်ခဲ့တယ်။ စကိုင်းနက်က အသောအထွေတွေ၊ သရော်စာတွေ အရေးကောင်းတဲ့ ကျော်ဇင်ကိုကိုက ဂီတာလေးနဲ့ အမေ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် သီချင်း။ ဒီမှာ ကျွန်တော် ဉာဏ်အလင်းရသွားသည်။ ။ သူ့ကို နောက်ခံ ဂီတာတီးခိုင်းပြီး ကျွန်တော့်အမေ့အကြောင်းကို လက်တန်းပြောပြီး ထောင်ထဲက ရေးဖြစ်တဲ့ အမေ့ကဗျာလေး ရွတ်မယ်ပေါ့။ ။ ကျော်ဇင်ကိုကို ကို ညှိတော့ သူက "အစ်ကို မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ အစ်ကို ငှက်တို့၊ လီယိုနာဒိုတို့၊ နိုင်ဇော်တို့ နဲ့ စင်တွေပေါ် ရွတ်တော့ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက နားထောင်ရဖူးတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် မကျွမ်းကျင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်းပါတယ်။ ဒီမှာ "ညီလေးအမေ့စာတွေ မဖတ်ဖူးဘူးလားဆိုတော့" "ဖတ်ဖူးတာပေါ့၊ အများကြီးပဲဒါဆိုရပြီ။ အမေ့ စာတစ်ပုဒ်လောက်ကို စိတ်ထဲမှာ နှစ် ခံစားပြီးရင် ဂျီအက်ဖ် စီရောင်းကော့လေးနဲ့ ပလက်ကင်၊ ဒါမှ မဟုတ် စလိုရစ်သမ်လေး ဘက်ကင်တီးရင်ရပြီ၊ ညီလေးဘဝမှာ ပထမဆုံး အမှတ်တရ ကဗျာရွတ်တာ တီးပေးရတာ မဖြစ်ချင်ဘူးလား ဆိုတော့ ဖြစ်ချင်တာပေါ့၊ "ဒါဆိုရပြီ သွား၊ မုဒ်သွင်းတော့၊ အစ်ကို စင်ပေါ်က ခေါ်လိုက်မယ်။ အိုကေ အိုကေ အိုကေပါတဲ့။ ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် စင်ပေါ်

တက်လိုက်တယ်။ အမေဟာ ထောင်ထဲက စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်က ရမည်းသင်းထောင်ကို အတင်းအဓမ္မပြောင်းကြတော့ ရမည်းသင်းကို ရောက်ပါတယ်။ ရောက်တော့ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း တော်လှန်ရေးလုပ်ရင်း ရက်ပေါင်း ၃၈ ရက် အကျယ်ပိတ် တိုက်ပိတ် ထပ်ကျပါတယ်။ ၃၈ ရက်မြောက်မှာ ကျွန်တော့်ဇနီးမွေးနေ့ ပထမဆုံး ထောင်ဝင်စာလာတဲ့ နေ့မှာ ပဲ အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်ခွင့်ရော စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ခွင့်ပါ ရပါတယ်။ ထောင်ဝင်စာမှာ ပါလာတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ဂျာနယ်တွေရယ် ထောင်ထဲက ကျွန်တော်အပါအဝင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေရဲ့ စာအုပ်ရာဂဏန်းနဲ့ စာကြည့်တိုက် စဖွင့်ပါတယ်။ အဆောက်အဦနဲ့ ဗီရို၊ စာအုပ်စင်၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ မီး စသည်လိုအပ်သည် များကို ကျွန်တော့်ဇနီး၊ အမေသမီးက ငွေလှူသွားပါတယ်။ အဲဒီအပြင် ရေသန့်စက်အတွက်ပါ ငွေတစ်သိန်း ထပ်လှူသွားတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း ဝမ်းသာကြိုဆိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာကြည့်တိုက်ကိုတော့ အချိန်ပြည့် ကျွန်တော် သွားခွင့် မရပါဘူး။

အမေဟာ ထောင်ထဲက စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်ခဲ့တယ်။ သုံးလေးလလောက်ကြာတော့ ယခင် ထောင်ပိုင်ကြီးက ပင်စင်ယူပြီးကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်ငယ်တဲ့ သုံးပွင့်ထောင်ပိုင်ကြီး ရောက်လို့ လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအားလုံးကို ကွန်မြူနီကေးရှင်းတရိတ်ဒေါင်း လို့ ခေါ်တဲ့ ပြင်ပလူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်တဲ့ စနစ်ကို သူက ဆက်ကျင့်သုံးပါတယ်။ ဆိုးတာက အခြားအဆင့်ကနေ ထောင်ပိုင်ကြီး ဖြစ်လာရသူဆိုတော့ နိုင်ကျဉ်းတွေကြောင့် ပြဿနာတစ်ခုခုကို SB နဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးကတွေ့ရင် သူပြုတ်မှာ ပြောင်းရမှာ သိပ်စိုးရိမ်ပါတယ်။ ရိုးရိုးအရပ်သားက ထောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား။ ဒီတော့သူက ပိုကျပ်ပါတယ်။ မိန်းမထောင်ဝင်စာလာရင် ရသ၊

သုတ၊ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်၊ ဘာသာပြန်စာအုပ် ၃၀ ကနေ ၅၀ လောက်ထိ ပါ
လာတတ်ပါတယ်။ ထုံးစံက နိုင်ကျဉ်းတွေဆီပို့တဲ့ စာအုပ်၊ စာစောင်တွေ
ဟာ အကျဉ်းဦးစီး၊ ရဲထောက်လှမ်းရေး၊ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေ စိစစ်
ဖတ်ရှုပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ထံ ရောက်ပါတယ်။ မိန်းမ ယူလာတဲ့ စာအုပ်
တွေဟာ တစ်နေ့ကို သုံးလေးအုပ် ရောက်လိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်နဲ့
တော်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆီလည်း မရောက်၊ စာကြည့်တိုက်လည်း မပို့နိုင်
င်ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်လေးစားတဲ့ တစ်ရစ်နဲ့ ဝန်
ထမ်းလေးကို တိုးတိုးမေးရတာပေါ့။ ဘာလို့ စာအုပ်တွေ မြန်မြန် ရော
က်မလာတာလဲ။ ကျွန်တော်ပြောလည်း မရဘူးဖြစ်နေတာ
သုံးလေးလရှိပြီဆိုတော့ သူကပြောတယ်။ "ရဲထောက်လှမ်းရေးတို့ ၊ စစ်
ထောက်လှမ်းရေးတို့ က သစ်တင်တဲ့ ကားတွေနဲ့ ရွှေတွင်းလောက်ပဲ စိ
တ်ဝင်စားတာ၊ ထောင်က ဘာမှ ရတာမဟုတ်တော့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မ
လာချင်ဘူး၊ ထောင်ပိုင်ကြီးက သူတာဝန်ယူပါတယ် ဆိုရင် ဘာစာအုပ်
စာတမ်း၊ သူတို့ က ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကားလမ်းပေါ်က သစ်
ကားတစ်စီး လွတ်သွားရင် သိန်းနဲ့ ချီပြီး သူတို့ နစ်နာမှာ လေ။ ထောင်ပိုင်
ကြီးက ဒီစာအုပ်တွေဟာ စာကြည့်တိုက်အတွက်ပါ။ ကဗျာဆရာကို သူ
တာဝန်ယူပါတယ်ဆိုရင် ပြီးပြီတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုလိုင်းဝင်ရမလဲ မေး
တော့ "နိုင်ကျဉ်းက ပိုက်ဆံပေးလို့ တော့ ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ နိုင်ကျဉ်း
ဆိုတော့ ပြောရခက်တယ်"တဲ့ ။ ဒါ့ကျွန်တော်က ဘာဝါသနာပါလဲဆို
တော့ ပိုင်ကြီးက သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာအရမ်းပါတယ်။ အိမ်မှာ လည်း
ကာရာအိုကေ၊ ရိပ်သာထဲမှာ လည်း ကာရာအိုကေဆိုနေတာပဲတဲ့ ။
အဲဒီမှာ လင်းခနဲ အကြံတစ်ခုရတာပါပဲ။

အမေဟာ ထောင်ထဲက စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်ခဲ့တယ် နောက်
နှစ်ပတ်လောက်နေတော့ အဲဒီ ဝန်ထမ်းလေးက မန္တလေးကို သုံးပတ်သ

င်တန်းတက်ရမယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ လူထုတိုက်လိပ်စာပေးပြီး ကိုညို (ညီပုလေး) ဆီ စာတစ်စောင် ပေးလိုက်မယ် ယူသွားပေး၊ သူပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ် ပြန်လာရင် ယူလာပေးပါဆိုပြီး ငွေ ၃၀,၀၀၀ ခရီးစရိတ် ပေးလိုက်တယ်။ သူ မန္တလေးသင်တန်းက ပြန်လာတော့ ကိုညိုက ကျွန်တော် မှာ လိုက်တဲ့ အမေ့ရဲ့ "ပြည်သူချစ်သော အနုပညာသည် များ" စာအုပ်နဲ့ စာတစ်စောင်၊ စားစရာတချို့ ပေးလိုက်တယ်။ ထောင်ထဲရောက်မှ အပြင်က သူငယ်ချင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရတာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးပါပဲ။ မကြာပါဘူး တိုက်ထဲကို မနက်ခင်းစစ်ဖို့ ထောင်ပိုင်ကြီးလာတဲ့ အခါ အမေ့စာအုပ်နဲ့ အမေဆုံးတုန်းက အင်းစိန်ထဲ ၁၀ မှာ ခိုးရေးထားတဲ့ အမေ့အတွက် ကဗျာစာရွက်လေး ညှပ်ထည့်ပြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ သုံးလေးရက် ထောင်ပိုင်ကြီးဟာ အမေ့ရဲ့ စာအုပ်ကို လက်က တကိုင်ကိုင်နဲ့ မချဘူး။ ဖတ်လိုက်၊ အလုပ်လုပ်လိုက်၊ နောက်တစ်ပတ် တနင်္လာ တိုက်စစ်လာတဲ့ အခါကျတော့ "ကိုစောဝေ ကျေးဇူးအများကြီး တင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အများကြီးကြိုက်တဲ့ လေးစားအနုပညာရှင်တွေ အကြောင်းဖတ်ရတာ အခုမှ ပဲ သိချင်းဆိုရတာ ပိုပြီး အရသာများ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ကဗျာလေး ဖတ်ရတာ ခင်ဗျားနဲ့ ဆရာမကြီးနဲ့ က စာပေသံယောဇဉ် သိပ်ကြီးကြတဲ့ ပုံပဲ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်" ဗျာတဲ့ ။

အမေဟာ ထောင်ထဲက စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလ မိန်းမ ထောင်ဝင်စာလာလို့ စာအုပ်တိုက်တွေက လှူလိုက်တာရော၊ သူဝယ်လာတာရော စာအုပ်ပေါင်း၊ ဂျာနယ်ပေါင်း ၇၀ ကျော်ဟာ မိန်းမ ထောင်အပြင်မရောက်ခင် ကျွန်တော့်အခန်းထဲရောက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ထောင်စာကြည့်တိုက်လေးကို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ သွားလာခွင့်ရတော့တာပါပဲ။ အဲဒီအကြောင်းလေးကိုပဲ စင်ပေါ်မှာ ပြောတော့

ကျော်ဇင်ကိုကို ခမျာ မျက်ရည်လေးဝဲ မုဒ်ဝင်ပြီး နောက်ခံဂီတာတီးပေး
နေတာ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်း ဝမ်းနည်းပြီး အမေ့ကို သတိရလို့ စ
င်အောက်ကလူတွေပါ မျက်ရည်စို့ကြပေါ့။ အမေ့အတွက်ရေးထားတဲ့ က
ဗျာလေးနဲ့ ပဲ ပွဲသိမ်းခဲ့ရတာ။

အမေဟာ ထောင်ထဲက စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်ခဲ့တယ်။ အခု အ
မေအသက် ၁၀၀ ရှိနေသေးရင် မှားတဲ့ လူတွေ၊ အစိုးရတွေ၊ လက်နက်
ကိုင်တွေကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဝေဖန်နေဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဉာဏ်
ပညာကောင်းတွေ ဖြန့်ဝေဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေရယ် အမေကိုးဆယ့်သုံး
ဟာ အတော်ပါပဲ။ အမေ အသက်ရှင်ရက် ရှိနေသေးရင် ဘုရားသား၊
ကျောင်းသား၊ အရပ်သား၊ တိုင်းရင်းသား၊ စစ်သားတွေအတွက် စိတ်ဆ
င်းရဲနေရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အစိုးရတွေက ကိုယ်ကျိုးရှာ
အစိုးရတွေချည်းပါပဲ။ ခုလည်း ဘာထူးလဲ ဒီမိုကရေစီအစိုးရဆိုပြီး ဒီမို
ကရေစီ မဆန်တာတွေပဲ လုပ်နေတာလေ။ တို့ အဖေကြီးကို ကာကွယ်မ
လေ၊ သူခိုးတွေကို ကာကွယ်မလေ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို တပ်နဲ့ အစိုးရ သံပြု
င်ဆိုပြီး ပြည်သူမကြိုက်တဲ့ ၂၀၀၈ နာဂစ်ဥပဒေနဲ့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြ
ည်နဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေကို ရိုက်သတ်နေလေရဲ့ ။ အဲဒါတွေထက်ဆိုး
တာကတော့ အာဏာကို ဖင်ခုထိုင်ပြီး သေတဲ့ အထိ လက်မလွှတ်ဘဲ အာ
ဏာကို တပည့်သား၊ မြေးတွေကိုပဲ ပေးချင်တဲ့ အာဏာရှူးလူတစ်စုက
ရွေးကောက်ပွဲနီးလေ အောက်လမ်းနည်းတွေ သုံးလေ၊ အကြမ်းဖက်လုပ်
ရပ်တွေကို လုပ်လေလုပ်နေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် အမေကိုးဆယ့်သုံး။ အ
မေဟာ ထောင်စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်ခဲ့တယ်။

အမေ ကိုးဆယ့်သုံး

တောင်ကုန်းရိုးမတွေ တဘုန်းဘုန်း

ပဲ့တင်သံတွေ တအုန်းအုန်း

အမေ ကိုးဆယ့်သုံး

မျက်ဝန်း မျက်နှာတောက်ပပြုံး

အနာဂတ်အတွက် ပေးဆပ်မဆုံး

အမေ ကိုးဆယ့်သုံး

ဘဝမျက်နှာမှာ စာတွေသီကုံး

နိုင်ငံမျိုးဆက်ယူပါဦး။

ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ နာမည်ပေါ်မှာ

အမေ့စာတွေက ဖိတ်တချို့စဉ်တချို့နဲ့

အမေ မကြိုက်တဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ

သားဆိုးတွေ ခြေမြဲနေတာ

အနာဂတ်ဆိုတာကြီး လိမ္မာဖို့ လား။

အမေ ကိုးဆယ့်သုံး

သားတွေကို ထလို့ ကြည့်ပါဦး

အမေ ကိုးဆယ့်သုံး

သမီးတွေကို ထလို့ ကြည့်ပါဦး

အမေ ကိုးဆယ့်သုံး

စိတ်ချလက်ချ ‘ထား’ ‘သွား’ ပါ ဦး

မြတ်နိုးဗွာန်ဆိုတဲ့ ထိုတောင်ကုန်း

အမေ ကိုးဆယ့်သုံး။

၂၂-၇-၂၀၁၅၊ Daily Eleven
